

Arrest

nr. 316 304 van 12 november 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 juli 2024.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2024, dag waarop de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de zitting van 19 september 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partijen, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, dienen beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 26 juni 2023, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Roemenië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekende partijen.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Roemenië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partijen slagen er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwisten weliswaar in hun verzoekschrift op algemene wijze, doch slagen er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissingen concreet met betrekking tot hun persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigden van internationale bescherming in Roemenië wordt vastgesteld. Door louter naar hun reeds afgelegde verklaringen te verwijzen brengen zij hier geen verandering in.

Uit het administratief dossier blijkt dat beide verzoekende partijen over een internationale beschermingsstatus in Roemenië beschikken. Aan beiden werd op 12 oktober 2021 een internationale beschermingsstatus toegekend (administratief dossier, map 6, landeninformatie, stuk 1 en 2). Verzoekende partijen verklaren hiervan niet op de hoogte geweest te zijn en stellen in het verzoekschrift dat de kans bestaat dat zij niet langer over internationale bescherming in Roemenië beschikken.

Uit de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust inderdaad bij het Commissariaat-generaal, doch eens hieraan is voldaan, het aan de

verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt aldus aan de verzoekende partijen zelf en niet aan het Commissariaat-generaal toe om het bewijs te leveren dat zij in Roemenië niet langer internationale bescherming genieten. Verzoekende partijen blijven hier echter in gebreke.

Verzoekende partij T.W. verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij in Roemenië ziek was, geen mentale rust vond en zelfmoord wilde plegen (NPO T.W., p. 2). Deze verklaringen worden bevestigd door N.S.W. tijdens zijn persoonlijk onderhoud (NPO N.S.W., p. 2). T.W. verklaart dat zij voor haar problemen in Roemenië geen hulp kreeg en dat er sprake is van gebrekkige gezondheidszorg. Hoewel uit de medische documenten die zij neerleggen blijkt dat zij kampt met stress en hoofdpijn, dat zij moeite heeft met slapen en dat er een voorstel gedaan werd voor behandeling door een psycholoog waarna er ook een follow-up volgde, kan hieruit niet afgeleid worden dat T.W. over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Roemenië, of waardoor zij bij terugkeer naar Roemenië een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest (administratief dossier, map 5, documenten, stuk 4). Bovendien verklaart zij tijdens het persoonlijk onderhoud dat het goed met haar gaat en dat het beter gaat sinds zij medicatie krijgt voor haar maagprobleem en dat zij eenmalig naar een psycholoog ging. Zij ging echter niet meer terug en heeft ook geen verdere afspraken gepland (NPO T.W., p. 1-2 en 5-6). Uit haar verklaringen en de neergelegde documenten kan dan ook niet blijken dat zij kampt met enige medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat verzoekende partij slechts beperkte stappen ondernomen heeft in Roemenië om medische hulp te krijgen. Zij ging slecht eenmaal langs bij een dokter en vertelde daar dat zij last had van misselijkheid en een gemis in haar hoofd. Nadat de dokter haar adviseerde om meer water te drinken en weigerde om haar onmiddellijk medicatie toe te dienen, keerde zij nooit meer terug naar deze dokter en probeerde zij ook geen andere dokter te contacteren (NPO T.W., p. 3). Hieruit kan niet afgeleid worden dat verzoekende partij in de onmogelijkheid verkeerde om toegang te krijgen tot de gezondheidszorg in Roemenië of dat deze gebrekkig is.

Er liggen in casu geen specifieke elementen voor waaruit in hoofde van verzoekende partij een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken die haar bij een terugkeer naar Griekenland zou blootstellen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Uit het "Country Report Romania" van AIDA van 31 mei 2023 blijkt niet dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Bovendien kan hieruit ook niet afgeleid worden dat er op algemene wijze een verschil in behandeling bestaat tussen Roemeense onderdanen en personen die internationale bescherming genieten. Uit dit rapport blijkt dat er geen beperkingen zijn op de bewegingsvrijheid van internationaal beschermden (p. 151), dat zij op dezelfde wijze toegang hebben tot de arbeidsmarkt (p. 154), onderwijs (p. 157) en gezondheidszorg (p. 164). Indien begunstigden van internationale bescherming om objectieve redenen niet over de nodige bestaansmiddelen beschikken, hebben zij recht op een maandelijkse niet-terugvorderbare steun voor een periode van maximaal 12 maanden. Dit is op verzoek en binnen de grenzen van de financiële middelen van de staat (p. 160-164). De verzoekende partijen brengen geen concrete elementen aan die aantonen dat hun persoonlijke situatie afwijkt van deze algemene informatie en dat zij een mensonwaardig leven leiden in Roemenië. Uit de verklaringen van verzoekende partijen blijkt dat zij in Roemenië niet gewerkt hebben en ook niet naar werk gezocht hebben omdat N.S.W. enerzijds geen documenten had en T.W. anderzijds ziek was en de taal niet kende (NPO N.S.W., p. 4 en NPW T.W., p. 5). Echter blijkt dat zij geen pogingen ondernomen hebben om de Roemeense taal te leren (NPO N.S.W., p. 7). Uit hun verklaringen blijkt bovendien dat zij niet op de hoogte geweest zouden zijn van het feit dat zij in Roemenië een beschermingsstatus hadden. Dit getuigt van een gebrek aan interesse in hun eigen procedure. Zij kunnen dan ook niet dienstig aanvoeren dat zij ernstige pogingen ondernomen hebben om hun rechten, verbonden aan hun status in Roemenië, te doen gelden aangezien zij verklaren van deze status niet op de hoogte geweest te zijn. Zij verklaren zonder enige objectieve argumentatie dat hun kinderen in Roemenië niet naar school konden of zullen kunnen gaan. Echter blijkt uit de algemene landeninformatie dat personen met internationale bescherming onder dezelfde voorwaarden toegang hebben tot onderwijs. Zij brengen geen concrete elementen aan waaruit het tegenovergestelde kan blijken. Door louter te stellen dat zij elke dag in het kamp vroegen of hun kinderen naar school konden gaan, tonen zij niet aan dat zij ernstige stappen ondernomen hebben of hulp gevraagd hebben aan de Roemeense overheid om hun kinderen naar school te kunnen sturen (NPO N.S.W., p. 5-6 en NPO T.W., p. 3).

Waar zij bovendien in het verzoekschrift stellen dat onderwijs enkel beschikbaar is voor personen die over internationale bescherming genieten in Roemenië, dient opgemerkt te worden dat door de protection officer

tijdens de beide persoonlijk onderhouden gesteld wordt dat de kinderen van verzoekende partijen samen met hen ook internationale bescherming genieten in Roemenië. Dit wordt door de verzoekende partijen niet ontkend (NPO N.S.W., p. 6 en NPO T.W., p. 6). Zij kunnen aldus niet dienstig aantonen dat hun kinderen in Roemenië geen recht zouden hebben op onderwijs.

Zij tonen met bovenstaande niet aan dat het dermate moeilijk was om zich staande te houden en zelfstandig hun rechten uit te oefenen en dat er een ernstig risico is dat zij zouden terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

5. Aldus kan er worden aangenomen dat hun grondrechten als begunstigden van internationale bescherming in Roemenië worden geëerbiedigd, dat zij bij machte zijn om hun rechten aldaar op een gedegen wijze te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om hen, bij eventuele problemen dienaangaande en op hun verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden. Het vermoeden dat hun grondrechten als begunstigden van internationale bescherming in Roemenië zullen worden geëerbiedigd, wordt aldus niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoekende partijen verhinderen. Het lijkt erop dat hun verzoek om internationale bescherming dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk dient te worden verklaard.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij(en) de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. In het proces-verbaal van terechtzitting van 5 september 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1626 legt de eed af en tolkt Dari

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP stellen Roemenië te hebben verlaten in een toestand van verregaande deprivatie. Verzoekster met kwetsbaar profiel werd er niet behandeld, dit is nu wel het geval in België. Ze vrezen in eenzelfde uitzichtloze situatie terecht te komen bij terugkeer.

Op vraag van de kamervoorzitter naar enige stand van zaken en documenten inzake de gezondheidstoestand van verzoekster, wordt enkel gesteld dat ze maandelijks op consultatie gaat bij een psycholoog, zij nog steeds medicatie neemt maar documenten dienaangaande zich in het medisch dossier bevinden in het opvangcentrum. Teneinde alsnog met documenten haar beweerde medische problematiek te onderbouwen wordt de zaak tegensprekelijk uitgesteld naar de zitting van 19 september 2024 om 11u.”

4.2. In het proces-verbaal van terechtzitting van 19 september 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1518 legt de eed af en tolkt Dari

Het betreft een tegensprekelijk uitgestelde zaak.

VzP legt ter zitting nog een bijkomende aanvullende nota neer, na gisteren nog een aanvullende nota te hebben opgestuurd naar de Raad. De advocaat wijst erop dat verzoekster een kwetsbaar profiel heeft en dat zij in België behandeld wordt. In dit verband verwijst ze naar de medische stukken die ze bijgebracht heeft. De advocaat overloopt de stukken en het gevoegde AIDA-rapport met beschrijving van de situatie in Roemenië. Ze meent dat hieruit onvoldoende zorg voor statushouders blijkt. De advocaat geeft hierbij ook aan dat verzoekers' dochtertje bij een terugkeer naar Roemenië het huidige voordeel van samen in een klas te zitten met leeftijdsgenoten hier in België zal verliezen en dreigt het slachtoffer te worden van gepest omwille van het leeftijdsverschil. Verder bespreekt ze een lovende brief van de werkgever van verzoeker (vast werkcontract/zeer goed presterend) en een leerkracht (integratie), ten bewijze van de opbouw van hun leven in België en hun aanpassing aan de Belgische waarden en normen. Het moet duidelijk zijn dat ze dergelijke kans niet kregen en zullen krijgen in Roemenië.

De kamervoorzitter merkt op dat het neergelegde contactverslag dateert van 2023, dus niet recent is. VzP stelt dat het centrum niet alles afgeprint heeft uit het dossier in het opvangcentrum.

Verzoekster stelt medicatie te nemen en zelf tegen haar spierpijn, nachtmerries te hebben en veel haaruitval, ze gaat naar een psychiater/psycholoog en wordt hiervoor verwezen naar een groot ziekenhuis."

5. Verzoekers brengen, met voormelde argumentatie ter terechtzittingen en de bij aanvullende nota neergelegde documenten, geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 10 juli 2024.

5.1. Doel vraag tot horen

Waar een vraag tot horen als opzet heeft om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom, gaan verzoekers hieraan evenwel volledig voorbij en blijven ze desbetreffend geheel in gebreke. Ze gaan immers niet concreet in op de gronden van de beschikking.

5.2. Internationale bescherming in Roemenië

Verzoekers betwisten niet dat, zoals in de beschikking (in punt 4) wordt vastgesteld op basis van de informatie vervat in het administratief dossier, hen en hun gezin in Roemenië internationale bescherming werd toegekend, meer bepaald op 12 oktober 2021. Zij tonen niet aan dat zij die bescherming er niet langer genieten, zo werd eerder in de beschikking vastgesteld en verzoekers laten na elementen bij te brengen die anders doen oordelen.

5.3. Algemene situatie van begunstigden van internationale bescherming in Roemenië

In de beschikking wordt er, in punt 3, op gewezen dat uit de voorliggende landeninformatie niet blijkt dat de levensomstandigheden in Roemenië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

Het door verzoekers ter terechtzitting naar diezelfde informatie (van AIDA) verwijzen en hun louter algemene opmerking dat hieruit onvoldoende zorg voor statushouders blijkt, is vanzelfsprekend niet van aard hierover anders te doen oordelen.

5.4. Verzoekers' persoonlijke situatie als statushouders in Roemenië

Zoals eerder al opgemerkt, is het dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekers, een Afgaans koppel met kinderen en een internationale beschermingsstatus in Roemenië.

Zoals aangegeven in de beschikking, moet hierbij rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van verzoekers hun verzoek te beoordelen, waarbij, zo wordt benadrukt, het aan de verzoekers toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden te weerleggen dat zij zich kunnen beroepen op de beschermingsstatus die hen in Roemenië werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie.

Verzoekers laten na dergelijk bewijs te leveren, zo werd reeds vastgesteld in de beschikking, rekening houdende met de door hen aangereikte elementen inzake hun persoonlijke, individuele omstandigheden als Roemeense statushouders, en die van hun gezin. Zij tonen niet aan dat hun situatie, en die van hun gezin, in

Roemenië er een was van of dat bij terugkeer een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt in de zin van voormelde relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

Verzoekers' argumenten ter terechtzitting zijn, net als de door hen na datum van de beschikking nog bijgebrachte stukken, niet van aard aan de eerder gedane vaststellingen afbreuk te doen en thans anders te doen oordelen.

5.4.1. Bijzondere kwetsbaarheid

Waar ter zitting wordt aangevoerd dat verzoekster een kwetsbaar profiel heeft, merkt de Raad op dat in de beschikking al werd vastgesteld dat uit de medische stukken die toen voorlagen, en waarin onder andere sprake is van stressproblemen en hoofdpijn bij verzoekster en moeite om te slapen, niet kan worden afgeleid dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen om haar rechten te doen gelden, verbonden aan hun status in Roemenië, of waardoor verzoekster (en haar gezin) bij terugkeer naar Roemenië een risico lopen te worden blootgesteld aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM dat overeenstemt met artikel 4 van het Handvest.

De ter zitting bijgebrachte en daarnaast daags voor de zitting, op 18 september 2024, bij aanvullende nota neergelegde documenten, hierin aangeduid als “1) *requisitorium*, 2) *brief van de heer V. G. en 3) brief leerkracht Ligo (aanvullende nota 18 september 2024) en “1) Medische attesten 2. Psychologisch rapport en 3) Requisitorium)”* (aanvullende nota 19 september 2024), zijn geenszins van aard anders te besluiten.

Het uitgebreid medisch verslag met overzicht van de vele consultaties die verzoekster in de periode begin januari 2023 tot begin september 2023 in België had bij (tand)artsen, verpleegkundigen en een psycholoog, bevat geen informatie over verzoeksters situatie na september 2023, inmiddels meer dan een jaar geleden. Dit werd ter terechtzitting aan verzoekers ook duidelijk en expliciet gemeld, waarbij verzoekers verklaarden dat het centrum niet alles heeft afgeprint uit hun dossier. Verzoekers zijn evenwel zelf verantwoordelijk voor de stukken die zij (al dan niet) neerleggen, en de vaststelling dus dat die inzake verzoeksters medische situatie niet recent zijn, aangezien zij van 2023 dateren. Dat het centrum niet alles zou hebben afgeprint, neemt overigens niet weg dat verzoekers de onvolledige afprint van hun (medisch) dossier er hadden kunnen signaleren, al dan niet via hun advocaat.

Hoe dan ook ontbreekt dus recente medische informatie over verzoeksters huidige medische situatie.

Uit de informatie die wel voorligt en van 2023 is, blijkt bovendien wel degelijk een zelfstandig handelen en beslissen van verzoekster. Zo blijkt uit het medisch contactverslag dat wanneer in juli 2023 bij een controle van verzoeksters gebit meerdere “cariës” werden vastgesteld, zij niet wilde geholpen worden en niet wilde terugkomen, dat zij eind januari 2023 zelf aangaf geen nood te hebben aan nieuwe (psychologische) gesprekken, dat op haar vraag een zwangerschapstest werd uitgevoerd en dat zij eigenlijk geen kinderen wil maar ook geen anticonceptie wil, dat zij zich niet wenst te laten onderzoeken door een man, dat wanneer bij een van de consultaties geen tolk Farsi beschikbaar was ze “*maakt ook geen aanstalten om zich proberen uit te drukken*” maar vervolgens wel plots met haar man belt die wel Engels spreekt en alles uitgelegd geraakte, en dat zij meermaals bij afspraken voor vaccinatie niet kwam opdagen.

Eenzelfde vaststelling geldt wat betreft verzoeksters psychologische situatie, die eveneens van een zelfstandige wijze van handelen en beslissen getuigt. Midden oktober 2023 vond, zo blijkt uit de stukken die voorliggen, verzoeksters eerste consult plaats, waarbij door de psycholoog symptomen van stress en angst en problemen die verband houden met gegeneraliseerde angst werden waargenomen. Als aanbeveling, zo luidt het in het betreffende neergelegde document, kreeg verzoekster een ontspannings-techniek mee die ze kon oefenen tot haar volgende afspraak en de behandeling werd verdergezet.

In het (wel) zeer recente psychologisch verslag van 9 september 2024, staat te lezen:

“Afspraak 26/08/2024

Ze komt met haar zoon voor een consult. Ze zegt dat er niets goed is. Dat het hetzelfde is als altijd en dat er niets is veranderd. T. klaagt over pijn in haar rug, nek, enz.

Conclusie

Na 10 maanden in de kliniek te zijn geweest, heeft T. nog geen enkele vooruitgang geboekt. Ze is een vrouw die niets in de praktijk heeft gebracht van wat er tijdens de consult is besproken. Ze is een vrouw die verwacht dat een pilletje al haar pijn zal wegnemen en niet begrijpt dat wat ze moet veranderen haar houding is.

Ze wil niet meewerken en zegt altijd hetzelfde. Het is onmogelijk dat er enige verbetering optreedt als zij niets wil doen.

T. is een vrouw die niet wil luisteren, niet wil samenwerken en totaal onbuigzaam is in haar manier van kijken naar en begrijpen van de omgeving om haar heen.

Deze dame gebruikt het consult om stoom af te blazen en als een sociaal gebeuren om met iemand te praten en dat is niet de bedoeling als iemand in therapie komt”.

Uit dit zeer recente psychologisch rapport, met duidelijke bevindingen in niet mis te verstane bewoordingen, blijkt duidelijk een grote mate van zelfstandigheid en zelfstandig beslissen en handelen in hoofde van verzoekster.

Dat verzoekster een kwetsbaar profiel heeft, laat staan dat zij kampt met medische of psychologische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren, kan geenszins uit de door verzoekers bijgebrachte documenten blijken of worden afgeleid. In de mate dat verdere opvolging daadwerkelijk noodzakelijk is, tonen verzoekers niet aan dat verzoekster in Roemenië geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde psychologische ondersteuning. Voorts kan uit de verklaringen overigens niet worden afgeleid dat deze psychologische problemen van dien aard zijn dat ze belangrijke gevolgen voor haar zelfstandig functioneren met zich meebrengen. Aansluitend op het voorgaande, benadrukt de Raad de grond in de beschikking dat verzoekster slechts beperkte stappen heeft ondernomen om in Roemenië medische hulp te (proberen te) krijgen. Uit haar verklaringen blijkt dat zij slechts één keer naar een dokter ging en er vertelde dat zij last had van misselijkheid en problemen in haar hoofd en dat nadat die dokter haar adviseerde om meer water te drinken en weigerde om onmiddellijk medicatie te geven zij nooit meer terugkeerde naar die dokter en zij niet probeerde om een andere dokter te contacteren (NPO verzoekster, p. 3). Zoals in de beschikking al werd aangegeven, kan hieruit dus niet worden afgeleid dat verzoekster, en ruimer haar gezin, in Roemenië in de onmogelijkheid zouden verkeren om er toegang te krijgen tot de gezondheidszorg of dat deze er gebrekkig zou zijn. Bovendien wordt herhaald dat uit de informatie opgenomen in het dossier, nota bene het rapport waar verzoekers zelf naar verwijzen ter zitting, blijkt dat er geen beperkingen zijn op de bewegingsvrijheid van internationaal beschermden in Roemenië. Zij hebben er op dezelfde wijze toegang tot gezondheidszorg, en voorts ook tot de arbeidsmarkt en onder meer onderwijs. Op basis van de verklaringen en de documenten die heden voorliggen, in samenhang met hun specifieke gezinssituatie, kan er niet op objectieve wijze vastgesteld worden, en verzoekers brengen geen specifieke elementen bij, die aantonen dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikken die hen zal verhinderen hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status toegekend in Roemenië, of waardoor zij bij terugkeer naar Roemenië een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Aldus brengen verzoekers wat hun persoonlijke situatie betreft geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hen zelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat zij bij terugzending naar de lidstaat die hen reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens hun bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Rekening houdende met de elementen die voorliggen inzake de gezins- en medisch/psychologische situatie van verzoekers en hun gezin, slagen zij hiermee evenwel, om voormelde redenen, niet in de grond in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen waar wordt vastgesteld dat er geen specifieke elementen voorliggen waaruit in hoofde van verzoekers een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken die hen bij een terugkeer naar Roemenië -beschikking vermeldt per vergissing Griekenland- zouden blootstellen aan behandelingen in strijd met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het Handvest, blijft aldus gehandhaafd.

5.4.2. Inspanningen om zich te integreren in de Roemeense samenleving.

Bij gebreke van systematische of fundamenteel tekortkomingen of van tekortkomingen die bepaalde groepen van personen treffen, is de Raad verplicht rekening te houden met de specifieke kenmerken van verzoekers' individuele situatie tijdens hun verblijf in Roemenië, teneinde vast te stellen of zij zich buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie bevond die hen niet in staat stelt om te voorzien in hun meest elementaire behoeften. Het is aan de begunstigde(n) van internationale bescherming om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen blijken echter niet, laat staan genoegzaam uit verzoekers' verklaringen en handelen.

Verzoekers gaan ter zitting niet in op, doch volledig voorbij aan de in de beschikking gedane vaststellingen inzake hun zeer beperkte pogingen om in Roemenië de aan hun internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen te laten gelden.

De Raad wijst erop dat het de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om (*in concreto* aan te tonen) dat hij in die andere lidstaat van de EU waar men reeds internationale bescherming geniet de middelen die het recht en de er verkregen beschermingsstatus er bieden om zijn/haar rechten te laten gelden ten volle heeft benut en uitgeput, doch de bescherming er desondanks ontoereikend was. Verzoekers tonen dit niet aan.

De kinderen van verzoekers doen de nodige inspanningen om het onderwijs in het Nederlands te volgen, hetgeen lovenswaardig is. Echter met de algemene opmerking ter terechtzitting dat verzoekers' dochtertje bij een terugkeer naar Roemenië het huidige voordeel in België van samen in de klas te zitten met leeftijdsgenoten zal verliezen en ze dreigt het slachtoffer te worden van pesterijen omwille van het leeftijdsverschil, tonen verzoekers niet aan dat hun kinderen in Roemenië geen recht op en toegang zouden hebben tot onderwijs. Verzoekers tonen bovendien niet aan en de Raad ziet niet in hoe uit het loutere feit dat een van hun kinderen in Roemenië mogelijks niet in een klas met leeftijdsgenoten zal zitten en een eventueel leeftijdsverschil -dat in vele klassen, ook in het Belgisch onderwijs voorkomt- mogelijks tot een pesterij zou leiden, alle slechts hypothetische elementen dus en wat die pesterijen betreft overigens spijtig genoeg iets dat ook in België voorvalt en niet land(sgrenzen) gebonden is, maakt dat hun situatie bij terugkeer in Roemenië een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het Handvest uitmaakt.

In de beschikking wordt onder andere nog vastgesteld dat verzoekers in Roemenië niet gewerkt hebben en niet naar werk gezocht hebben, en dat zij er evenmin pogingen hebben gedaan om de Roemeense taal te leren. Verzoekers laten ook deze vaststellingen ter zitting geheel ongemoeid, waardoor deze onverminderd overeind blijven.

Bovendien dienen bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Roemenië betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Roemeense onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw te worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat ook de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Roemeense onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld gezondheidszorg of tewerkstelling. *In casu* hebben verzoekers internationale bescherming verkregen in Roemenië dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan hun status en waarvan verzoekers gebruik kan maken. Noch uit hun gehoor noch in het verzoekschrift of het betoog ter terechtzitting blijken concrete en ernstige stappen die zij zouden hebben ondernomen met het oog op het vinden van tewerkstelling, onderwijs of gezondheidszorg, zoals reeds hoger uiteengezet.

5.4.3. Situatie in België

Dat verzoeker in België werkt en blijkens de brief van diens werkgever van 4 september 2024 een goede en harde werker is, en hier sinds september 2023 Nederlandse les volgt en heel gemotiveerd is, zoals blijkt uit een brief van een lesgever van 3 september 2024, is *in casu* irrelevant.

Immers, gelet op de internationale beschermingsstatus die verzoekers in Roemenië genieten, is in het kader van huidig voorliggend beschermingsverzoek slechts de situatie in en verzoekers' levensomstandigheden en geleverde inspanningen in Roemenië (om er de aan hun status verbonden rechten en voordelen te laten gelden) aan de orde/van belang.

Wat betreft de algemene opmerking ter zitting van verzoekers ('advocaat') dat het duidelijk moet zijn dat verzoekers dergelijke kans om te werken en zich te integreren niet kregen en zullen krijgen in Roemenië, beklemtoont de Raad dat het verzoekers toekomt om dit duidelijk aan te tonen, wat zij evenwel nalaten. Hiervoor wordt verwezen naar het hoger in 5.4.2. vastgestelde inzake de zeer beperkte en gebrekkige inspanningen van verzoekers om in Roemenië zelf effectief als begunstigden van internationale bescherming dergelijke kansen aan te grijpen en volledig te benutten en uit te putten.

De neergelegde requisitoria hebben louter betrekking op het financiële plaatje van verzoekers' medische kosten in België, niets meer dan dat en houden geen verband met hun situatie in Roemenië. De Raad stipt verder nog aan dat waar in diens brief de lesgever hoopt dat verzoeker als vluchteling wordt erkend, verzoeker en zijn gezin al internationale bescherming in Roemenië verkregen en verzoekers niet aantonen dat die bescherming er niet langer actueel of niet meer toereikend zou zijn.

5.4.4. Na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, wordt derhalve niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat de verzoekende partijen zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Roemenië of dat de bescherming die hen daar werd verleend ontoereikend zou zijn waardoor zij zullen terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, die hen niet in staat stelt om te voorzien in hun meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor hun fysieke of mentale gezondheid of hen in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Ook al kan worden aangenomen dat hun situatie wordt gekenmerkt door onzekerheid of een verslechtering van hun levensomstandigheden, blijkt *in casu* niet, gelet op hetgeen voorafgaat en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen, dat de situatie van verzoekers in Roemenië kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat zij bij een terugkeer naar dat land persoonlijk in een situatie zullen terechtkomen die zo ernstig is dat hun toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling noch dat zij niet naar Roemenië zouden kunnen terugkeren en zich derhalve niet langer kunnen stellen onder de internationale bescherming die hen aldaar werd verleend. In tegenstelling tot wat verzoekers menen worden er geen voldoende concrete, individuele elementen voorgelegd die van aard zijn om het vermoeden te weerleggen dat zij zich kunnen beroepen op hun beschermingsstatus in Roemenië en de rechten die daaruit voortvloeien op een zodanige manier dat zij niet terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

5.5. Rekening houdende met alle gegevens van de zaak, slagen verzoekers er aldus niet in het vermoeden te weerleggen dat zij zich met hun minderjarige kinderen kunnen beroepen op de internationale bescherming die hen in Roemenië werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat ze niet terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie. Dit werd reeds in de beschikking vastgesteld en verzoekers slagen er niet in aan die beoordeling afbreuk te doen.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengen verzoekers geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Roemenië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS